

LIEDTEKSTEN

Koffieconcert RK-Kapel

6 oktober 2025

Henk Neven | bariton

Daan Boertien | piano

Schubert Songs

Franz Schubert (1797-1828)

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht
In diesen Arm!

Ach an deinem Busen
Lieg' ich, und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend nach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm! ich komme!
Wohin? Ach, wohin?

Hinauf! Hinauf strebt's.
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehnenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schoße
Aufwärts!
Umfangend umfängen!

Ganymed

Zoals in de ochtendglans
Je mij rondom verlicht,
Lente, geliefde!
Met duizendvoudige liefdesvreugde
Dringt zich aan mijn hart
Je eeuwige warmte
Heilig gevoel,
Oneindige schoonheid!
Dat ik je zou willen omhelzen
In deze armen!

Ach, aan je boezem
Lig ik, smachtend,
En je bloemen, je gras
Dringen zich aan mijn hart.
Je verkoelt de brandende
Dorst van mijn boezem,
Lieflijke ochtendwind!
Roep de nachtegaal
Maak me verliefd vanuit het mistige dal.
Ik kom, ik kom!
Waarheen? Ach, waarheen?

Omhoog! Omhoog streeft het.
De wolken zweven
naar beneden, de wolken
buigen zich naar de verlangende liefde.
Mij! Mij!
In uw schoot
omhoog!
Omhelzend omhelsd!

Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Geheimes

Über meines Liebchens Äugeln
Stehn verwundert alle Leute;
Ich, der Wissende, dagegen,
Weiss recht gut, was das bedeute.

Denn es heisst: ich liebe diesen
Und nicht etwa den und jenen.
Lasset nur, ihr guten Leute,
Euer Wundern, euer Sehnen!

Ja, mit ungeheuren Mächten
Blicket sie wohl in die Runde;
Doch sie sucht nur zu verkünden
Ihm die nächste süsse Stunde.

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Meereswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne,
Die mit der Milch des Himmels blass durchzogen.

Nie habt ihr mir gelogen noch, ihr Sterne,
So ruft sie aus, bald werd ich nun entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb ich wahrlich gerne.

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag binden
Um ihren Hals die Schnur von roter Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram erblinden.

Er spricht: Du selbst bist schuld an diesem Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch Freude.

Zwar werd ich ewiglich mich selber hassen,

Omhoog naar uw boezem,
al liefhebbende vader!

Geheim

Over de blikken van mijn geliefde
Staan alle mensen verbaasd;
Ik, die het weet, daarentegen,
Weet heel goed wat dat betekent.

Want het betekent: ik hou van deze
En niet van die en die.
Laat maar zitten, goede mensen,
uw verwondering, uw verlangen!

Ja, met enorme krachten
kijkt ze weliswaar rond;
maar ze wil alleen maar aankondigen
dat het volgende zoete uur voor hem is aangebroken.

De dwerg

In het schemerige licht verdwijnen de bergen al,
Het schip zweeft op gladde zeegolven,
Waarop de koningin met haar dwerg.

Ze kijkt omhoog naar de hoog gewelfde boog,
Omhoog naar de met licht doordrenkte blauwe verte;
Die bleek doordrongen is van de melk van de hemel.

"Nooit, nooit hebben jullie tegen mij gelogen, sterren,"
roept ze uit, "binnenkort zal ik verdwijnen,
jullie zeggen het mij, maar ik sterf echt graag."

Dan komt de dwerg naar de koningin toe, bindt
om haar nek het rode zijden koord,
en huilt alsof hij snel blind wil worden van verdriet.

Hij zegt: "Jij bent zelf schuldig aan dit leed,
Omdat je mij hebt verlaten voor de koning,
Nu wekt alleen jouw dood nog vreugde bij mij op.

"Ik zal mezelf weliswaar voor altijd haten,

Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun erblassen.

Sie legt die Hand auf's Herz voll jungem Leben,
Und aus dem Aug die schweren Tränen rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

Mögst du nicht Schmerz durch meinen Tod
gewinnen!
Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald . . . vergehen ihr die Sinnen.
Der Zwerg schaut an die Frau, vom Tod befangen,
Er senkt sie tief ins Meer mit eignen Händen,
Ihm brennt nach ihr das Herz so voll Verlangen
An keiner Küste wird er je mehr landen.

Der Vater mit dem Kind

Dem Vater liegt das Kind im Arm,
Es ruht so wohl, es ruht so warm,
Es lächelt süß; Lieb Vater mein –
Und mit dem Lächeln schläft es ein.
Der Vater beugt sich, atmet kaum,
Und lauscht auf seines Kindes Traum;
Er denkt an die entschwundene Zeit
Mit wehmutvoller Seligkeit.

Und eine Trän aus Herzensgrund
Fällt ihm auf seines Kindes Mund –
Schnell küsst er ihm die Träne ab
Und wiegt es leise auf und ab.

Um einer ganzen Welt Gewinn
Gäb er das Herzenskind nicht hin! –
Du Seliger schon in der Welt,
Der so sein Glück in Armen hält!

Nachtviolen

Nachtviolen, Nachtviolen,
Dunkle Augen, seelenvolle,
Selig ist es, sich versenken

Omdat ik je met deze hand de dood heb gegeven,
Maar je moet nu verbleken voor het vroege graf."

Ze legt haar hand op haar hart vol jong leven,
En uit haar ogen stromen zware tranen,
Die ze naar de hemel wil heffen in gebed.

"Moge je geen pijn lijden door mijn dood!"
Ze zegt het, en de dwerg kust haar bleke wangen,
Waarop ze onmiddellijk het bewustzijn verliest.
De dwerg kijkt naar de vrouw, die door de dood is
overvallen,
Hij laat haar met zijn eigen handen diep in de zee zakken.
Zijn hart brandt zo vol verlangen naar haar,
Dat hij nooit meer aan een kust zal aanmeren.

De vader met het kind

De vader houdt het kind in zijn armen,
Het rust zo goed, het rust zo warm,
Het glimlacht lief: lieve vader van mij!
En met die glimlach valt het in slaap.
De vader buigt zich voorover, ademt nauwelijks,
En luistert naar de droom van zijn kind;
Hij denkt aan de voorbije tijd
Met weemoedige gelukzaligheid.

En een traan uit het diepst van zijn hart
valt op de mond van zijn kind;
snel kust hij de traan weg,
en wiegt het zachtjes heen en weer.

Voor de hele wereld zou hij
zijn geliefde kind niet opgeven.
Jij, die al gelukkig bent in deze wereld,
die zo zijn geluk in zijn armen houdt!

Nachtviool

Nachtviool, nachtviool,
Donkere ogen, vol gevoel,
Het is zalig om je te verliezen

In dem samtnen Blau.
Grüne Blätter streben freudig,
Euch zu hellen, euch zu schmücken,
Doch ihr blicket ernst und schweigend
In die laue Frühlingsluft.

Mit erhabnem Wehmutsstrahle
Trafet ihr mein treues Herz,
Und nun blüht in stummen Nächten
Fort die heilige Verbindung.

Die Forelle

In einem Bächlein helle,
Da schoss in froher Eil
Die launische Forelle
Vorüber wie ein Pfeil.
Ich stand an dem Gestade
Und sah in süsser Ruh
Des muntern Fischleins Bade
Im klaren Bächlein zu.
Ein Fischer mit der Rute
Wohl an dem Ufer stand
Und sah's mit kaltem Blute,
Wie sich das Fischlein wand.
So lang dem Wasser Helle,
So dacht' ich, nicht gebricht,
So fängt er die Forelle
Mit seiner Angel nicht.

Doch endlich ward dem Diebe
Die Zeit zu lang, er macht
Das Bächlein tückisch trübe,
Und eh ich es gedacht,
So zuckte seine Rute,
Das Fischlein zappelt dran,
Und ich mit regem Blute
Sah die Betrogne an.

An Silvia

Was ist Silvia, saget an,
Dass sie die weite Flur preist?

In het fluweelachtige blauw.
Groene bladeren streven er vrolijk naar,
Jullie te verlichten, jullie te versieren;
Maar jullie kijken ernstig en zwijgend
In de zwoele lentelucht.

Met verheven stralen van weemoed
Raakt jullie mijn trouwe hart,
En nu bloeit in stille nachten,
Verder de heilige verbinding.

De forel

In een helder beekje,
schoot in vrolijke haast
de grillige forel
voorbij als een pijl.
Ik stond aan de oever
en keek in zoete rust
naar het vrolijke visje
dat in het heldere beekje zwom.
Een visser met zijn hengel
stond aan de oever
en keek koelbloedig toe
hoe het visje zich kronkelde.
Zolang het water helder blijft,
Dacht ik, zal hij
De forel niet vangen
Met zijn hengel.

Maar uiteindelijk werd het de dief
Te lang geduld. Hij maakte
Het beekje verraderlijk troebel,
En voordat ik het wist,
Schokte zijn hengel,
Het visje spartelde eraan,
En ik keek met opgewonden bloed
Naar het bedrogen visje.

Aan Silvia

Wat is Silvia, zeg mij,
Dat zij de wijde vlakte prijst?

Schön und zart seh' ich sie nah'n,
Auf Himmels Gunst und Spur weist,
Dass ihr alles untertan.

Ist sie schön und gut dazu?
Reiz labt wie milde Kindheit;
Ihrem Aug' eilt Amor zu,
Dort heilt er seine Blindheit,
Und verweilt in süßer Ruh'.

Darum Silvia, tön', o Sang,
Der holden Silvia Ehren;
Jeden Reiz besiegt sie lang,
Den Erde kann gewähren:
Kränze ihr und Saitenklang!

Mooi en teder zie ik haar naderen,
Op de gunst en het spoor van de hemel wijzend,
Dat alles haar onderworpen is.

Is zij mooi en ook nog eens goed?
Haar charme is als een milde kindertijd;
Cupido haast zich naar haar ogen,
Daar geneest hij zijn blindheid,
En verblijft in zoete rust.

Daarom Silvia, klink, o zang,
De eer van de liefvallige Silvia;
Ze overwint elke charme,
Die de aarde kan bieden:
Kransen voor haar en de klank van snaren!